

Embedsmand, og det af den Grund, at den locale Embedsmand behøver lang Tid for at erholde det Kjenndskab til de personelle og locale Forhold, som han maa have, for tilfulde og i alle Henseender at kunne røgte sin Embeds-gjerning, men som han umulig kan være i Besiddelse af Frag, naar han kommer paa Stedet. Derfor gjælder den Sætning i Almindelighed, at det ikke er til Gavn for den enkelte Egn, at Forslyttelse skeer altfor hurtigt.

Ischerning: I dette Sidste er jeg ganske enig med den foregaaende Taler, men han sagde, at en af de Grunde til Forslyttelse, der kunde være, var den, at man ikke var tilfreds med Embedsmanden i Jurisdictionen (Klein: Det har jeg ikke sagt!). Det sagde det ærede Medlem, men han har maaskee glemt det, i alt Fald er det heller ikke væsentligt. Det andet Punkt, som det ærede Medlem udtalte sig saameget om, var en Ytring af mig, som ikke berørte, hvad han havde udtalt, men derimod havde Hensyn til, hvad der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse), der stillede sig paa Befolkningens Standpunkt i den Jurisdiction, hvorom der her er Tale, og sagde, at man ikke burde lade den savne det Gode, som det var, at have en Netsbetjent paa fast Lønning. Dette har jeg da forstaaet derhen, at de Udgifter, som Beboerne vilde faae, vilde blive lavere, naar de fik en Embedsmand paa fast Gage, istedet for en sportuleret, og jeg svarede dertil, at deri maatte ligge et Beviis for, at enten den fast-lønnede Embedsmand ikke sportulerebe, som han burde, for Statskassens Regning, eller at den ikke fast-lønnede Embedsmand sportulerebes mere, end han var berettiget til.

Justitsministeren: Det er blevet fremhævet, at en anden Lov, som ligeledes idag foreligger til Behandling, gaaer ud paa at taale en Sammenlægning af fast Lønning og Sportler, og dette kunde ogsaa synes modstridende, men jeg maa dog tillade mig at minde om, at en

saadan Sammenlægning naturligtviis kan taales, hvor den er nødvendig, og det er netop Tilfældet i denne sidste Sag. I det nu foreliggende Tilfælde stiller Forholdet sig imidlertid noget anderledes. Jeg maa minde om, at der i nærværende Tilfælde ikke er Tale om at convertere Sportler til fast Lønning, blot fordi Embedsmanden ønsker det — thi blotte Duffer i den Henseende vilde for mig ikke være bestemmende — men netop om Sammenlægningen af to Embeder, af hvilket det ene er fastlønnet, og derfor stiller Forholdet sig, som sagt, noget anderledes. Jeg skal endnu bemærke, at der nylig har foreligget Justitsministeriet Andragender fra Embedsmænd, som blot for deres egen Skyld ønskede at komme paa fast Lønning; jeg troede imidlertid ikke at burde tiltræde deres Andragende, da det var klart, at Statskassen vilde komme til at bringe et Offer derved.

Ordføveren: Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at det, som den høitærede Justitsminister nu udtalte, er et Hovedargument for Udvalgets Indstilling, idet den ærede Minister meente, at Statskassens Lærv har en afgjørende Betydning, naar en Embedsmand, som lønnes med Sportler, ønsker at gaae over paa fast Gage, og det er netop dette Hensyn, som ogsaa Udvalget har meent maatte være afgjørende ved denne Sag, ligesom ved to lignende Sager i en tidligere Samling. Nu er det ganske viis, at den foreliggende Sag er noget forskjellig fra disse Sager; men efter hvad der er oplyst, betyder denne Forskjel ikke ret Meget; thi naar Embedet kan forvaltes uden stor Ulempe; kan man vel finde sig i den forskjellige Lønningsmaade, og fra Thingets Side er det naturligt, at det finansielle Hensyn er det overveiende, hvilket jo ogsaa nu den høitærede Justitsminister selv har anerkjendt.

Justitsministeren: Jeg maa gjentage, at det forekommer mig klart, at Ulemperne i høiere Grad ere tilstede, naar to Embeder, hvoraf det ene er sportuleret, men det andet